

Alice
Kellen

My dva
na Měsíci

Román

My dva na Měsíci

Copyright © Alice Kellen, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2024

Cover © Lookatcia.com, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5039-9 (pdf)

My dva
na Měsíci.

Alice Kellen

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

Leovi

*Kéž by ses jednou houpal na srpku měsíce,
hlavou dolů, s blaženým úsměvem na tváři, bez obav.*

Jako kdyby si člověk mohl vybrat lásku, jako kdyby to nebyl blesk, který ti rozčísne kosti a nechá tě u mučednického kůlu uprostřed dvora.

Julio Cortázar, *Nebe, peklo, ráj*
překlad Vladimír Medek

Vzbud' mě, až bude po všem. Až dospěju a zmoudřím. Celou tu dobu jsem se hledal a netušil, že jsem se ztratil.

AVICII, „Wake Me Up“

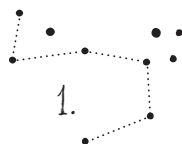
Část první

SETKÁNÍ. PŘÁTELSTVÍ. NÁHODA.

Než baobaby vyrostou, jsou na začátku malé.

Malý princ

GINGER

Nikdy nevíte, kdy potkáte člověka, který vám může obrátit život vzhůru nohama. Prostě se to stane. Tak rychle, jako když mrknete. Jako když praskne mýdlová bublina. Jako když škrtnete zápalkou. V průběhu života potkáme nespočet lidí – v supermarketu, v autobuse, v kavárně nebo přímo na ulici. A ten člověk, který vám může převrátit život naruby, si možná stoupne vedle vás, když na přechodu pro chodce čekáte na zelenou, nebo vám v obchodě sebere z nejhořejšího regálu poslední krabici s nížáňových cereálií. Možná se nikdy blíže neseznámíte ani spolu nepromluvíte. Anebo ano. Možná na sebe narazíte, vaše pohledy se střetnou a hned si padnete do oka. Nikdy dopředu nevíte kdy a kde, ale v tom nejspíš tkví ono kouzlo. V mém případě došlo k osudovému setkání jednoho mrazivého zimního večera v Paříži, když jsem se pokoušela koupit jízdenku na metro.

„Co s tím je?“ rozčilovala jsem se před automatem. Mačkala jsem tlačítko s takovou vervou, až mě bolel prst. „Zatracenej krám!“

„Snažíš se ten automat sejmout?“

Někdo promluvil mou řečí, otočila jsem se za hlasem a hned ho spatřila. Nevím, co jsem v ten okamžik cítila. Nevybavuju si to přesně, ale v paměti mi utkvěly tři věci: měl vyhrnutý límec bundy, voněl po mentolové žvýkačce a jeho oči měly modrošedou barvu, jakou mívalo londýnské nebe, když se ráno slunce marně dralo zpoza olověných mraků.

A to je všechno. Nic víc. I to však stačilo k tomu, aby mě zašimralo v břiše.

„Ráda bych, ale zatím odolává. Nefunguje.“

„Musíš nejdřív zvolit druh jízdenky.“

„Ale kde?“

„Na úvodní obrazovce. Počkej.“

Přišel blíž, stiskl tlačítko, vrátil se do hlavního menu a podíval se na mě. Byl to hodně silný okamžik. Alespoň jsem měla pocit, že je silný. Jako když

ve vás někdo vzbudí zvědavost a vy netušíte proč. Jako když vám po zádech nečekaně přeběhne mráz.

„Kam chceš jet?“ zeptal se.

„No... vlastně...“ Nervózně jsem si dala za ucho pramen vlasů, který mi vypadl z culíku. „Do centra?“

„Víš to určitě?“

„Jasně že vím. Vlastně ne. Totiž... nemám na dnešní noc ubytování a říkala jsem si, že využiju příležitosti a trochu se projdu po městě. Napadá tě, kam bych se měla podívat?“

Opřel se ramenem o automat a zdvihl obočí.

„Nemáš ubytování?“ podivil se.

„Ne. Nasedla jsem do prvního volného letadla.“

„Takhle zbrkle?“

„Přesně tak.“

„A cestuješ sama...“

„Máš s tím problém?“

„Vůbec. Taký často cestuju sám.“

„Fajn, gratuluju. Ohledně tý jízdenky...“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Ginger. A ty?“

„Rhys.“

Měl silný americký přízvuk. A byl tak vysoký, že jsem si proti němu připadala jako trpaslík. No a měl v sobě *něco*. To *něco*, co při prvním setkání málokdy dokážeme popsat slovy. Nesouviselo to s tím, že byl pohledný nebo že jsem bloudila v úplně neznámém městě. Z jeho očí se totiž daly vyčíst různé věci. Ještě jsem s jistotou nevěděla, zda dobré, nebo špatné, ale když jsem se na něj dívala, poslední slovo, které mě napadlo, bylo *prázdnota* – paradoxně jedna z věcí, které se Rhys nejvíc bál, jak jsem zjistila později. V tu chvíli jsem to ale ještě nevěděla. Byli jsme dva cizí lidé, kteří se dívali jeden druhému do očí před automatem na jízdenky.

„Tak napadá tě něco?“ naléhala jsem.

Krátce zaváhal, ale neuhnul pohledem.

„Napadá. Můžu ti ukázat Paříž.“

„Fajn. Abychom předešli trapasu, musím ti oznámit, že jsem se právě rozešla s klukem. Náš vztah trval dlouho, takže nestojím o seznamování ani o románek na jednu noc...“

Kéž by mi v tu chvíli někdo řekl, že se chovám jako kráva.

„Navrhl jsem, že ti ukážu Paříž, ne svoji postel.“

S úšklebkem si založil ruce na prsou. Zrudla jsem jako puberťačka.

„Jo, já vím. Ale co kdyby náhodou.“

„Jsi prozíravá.“

„To jsem. Snažím se být. Třeba teď nejsem prozíravá ani omylem, ale snažím se uspořádat... uspořádat si život a tak.“

Rhyse celá ta absurdní situace podle všeho nevyvedla z míry a to mělo být první varovné znamení. Mělo mi hned dojít, že bude jiný než ostatní kluci. Měla jsem si to uvědomit ve chvíli, kdy jsem ze sebe chrlila slova, což jsem dělávala, když jsem byla nervózní, a on jen poslouchal, usmíval se a přikyvoval.

„Teď je všechno takový chaotický. Takle situace. Můj život. To, že jsem se ocitla uprostřed neznámého města, možná symbolicky vyjadřuje moje duševní rozpoložení. Upřímně nechápu, proč jsi ještě nezdrhl.“

„Mám rád upovídaný lidi.“

„Abys kompenzoval svou mlčenlivost?“

„Asi. Nepřemýšlel jsem o tom.“

Nebyla to pravda. Později jsem zjistila, že Rhys je velice hovorný, že je to takový ten člověk, co klade otázky, které nikoho dalšího nenapadly, a celou noc je schopný neúnavně rozebírat kdejakou pitomost.

„Problém je, že mi to letí až ráno.“

Několik vteřin se na mě trochu napjatě díval.

„Chceš se tedy projít po městě, nebo ne, Ginger?“

Vzpomínám si, že v tu chvíli jsem si jen pomyslela: *Proč vyslovuje moje jméno s takovou samozřejmostí, jako kdyby ho vyslovoval mnohokrát předtím?* Vyděsilo mě to a stejnou měrou se mi to líbilo. Ba ne. Na misce vah jasně převažovalo druhé nad prvním. Oslovil mě totiž tak něžně! Moje jméno se mi nikdy nelíbilo, protože jmenovat se *zázvor* není zrovna moc tajuplné či romantické, ale z Rhysových úst znělo jinak. Hezčeji.

„Jsi cizí,“ upřesnila jsem.

„Každě je cizí, dokud ho nepoznáš.“

„Ano, ale...“ Nervózně jsem si olízla rty.

Pokrčil rameny. „Jak chceš.“

Pak mi popřál šťastnou cestu (spíš to zahuhlal do límce bundy), otočil se a zamířil k východu z metra.

Zvážila jsem situaci. Bloudila jsem v neznámém městě, protože jsem se čerstvě rozešla s přítelem a přišlo mi rebelské a ztřeštěné koupit první volnou letenku právě do Paříže s návratem ani ne za pár hodin. Bez ubytování, na

zádech jen batoh a v něm náhradní kalhotky, ponožky a balíček krekrů (vážně!). Faktem je, že jsem neměla kam jít. A taky jsem pořád musela myslet na to, jak mě lehce zašimralo v břiše, když na mě poprvé promluvil.

Pocítila jsem náhlé nutkání. Prudký záchvěv.

„Počkej!“ zavolala jsem a on se zastavil. „Kam půjdeme?“

Znovu se na mě otočil. „Půjdeme?“

„Vím, že jsem před minutou řekla, že tě neznám, ale jestli teď odejdeš... tak tě nejspíš budu pronásledovat.“ Rhys užasle zdvihl obočí. „Protože vůbec netuším, kde jsem, mám vyčerpanej datovej limit kvůli tomu děsně nevýhodnému tarifu, kterej mi vnutil operátor... a mám pocit, že jestli tu zůstanu sama, sežere mě medvěd nebo se mi stane něco, co se stává holkám, který se ztratí ve městě namísto v lese. Víš přece, co mám na mysli.“

„Nevím, co máš na mysli,“ usmál se.

„Fajn, prostě... mě neopouštěj.“

„Fajn. A ty se prostě... nech věst.“

Odhodlaně jsem přikývla a on se zasmál a koupil dvě jízdenky. Bezmyšlenkovitě jsem ho následovala k příjíždějící soupravě metra a spolu s ostatními cestujícími jsme nastoupili do vagonu. V tu chvíli jsem netušila, že se můj život změní. Že setkání s Rhysem bude znamenat zlom. Že se naše cesty navždy spojí.

RHYS

Neměl jsem ani páru, co to vlastně dělám.

Deset minut předtím jsem vystoupil z metra a měl namířeno domů (jestli se tedy dalo říct, že jsem někde *doma*) a plánoval jsem, že si připravím instantní čínské nudle, vezmu si je k televizi a budu netečně koukat na nějaký pořad nebo si pustím hudbu jako kulisu a začtu se do knížky.

Místo toho jsem seděl ve vagonu metra vedle holky, která působila ještě bezradněji než já (což si lze představit dost těžko), naše nohy se zlehka dotýkaly a já ještě ani nebyl rozhodnutý, ve které stanici vystoupíme, protože jsem improvizoval, ostatně jako vždycky.

„Znervózňuje mě, když nevím, kam jedeme.“

„Ještě dvě stanice a vystupujeme,“ rozhodl jsem s úsměvem.

Mě pro změnu znervózňovala ona. Od hlavy až k patě. Hnědými vlasy ledabyle svázanými do culíku počínaje a nohama v červených converskách konče. Možná mě znervózňovala proto, že jsem jí ještě nedal žádnou nálepku. Ginger. Jmenuje se Ginger, opakoval jsem si v duchu. Ta holka byla podle mě naprosto mimo. Působila dojemem, že chce mít všechno pod kontrolou, a přitom pár hodin předtím nasedla do prvního volného letadla, jen tak, bez rozmyslu. Mělo to nějakou logiku? Ne, žádnou. Logiku neměl ani záchvěv, který jsem nečekaně pocítil, když jsem ji uviděl nadávat před automatem na jízdenky. Byla proti němu tak malá a tak legračně se rozčilovala... Připomněla mi jeden animák pro děti.

„Odkud přesně jsi?“ zeptal jsem se, protože bylo zřejmé, že je Angličanka, ale podle přízvuku jsem neodhadl, z jaké oblasti. Mluvila tiše, skoro šeptala.

„Z Londýna. A ty? Nech mě hádat.“

„Klidně,“ uculil jsem se.

„Z Alabamy?“ zkusila a já zavrtěl hlavou. „Máš totiž jižanský přízvuk.“

„Trochu výš.“

„Z Tennessee?“

„Jo. Odtamtud.“

„A co děláš v Paříži?“

„Mám tu přechodný bydliště.“

„Jak to myslíš?“

„Vstávej, budeme vystupovat.“

Zvedl jsem se ze sedadla, zamířil k otevírajícím se dveřím vagonu a Ginger mě následovala. Skrz lidi, procházející mezi nástupišti, jsme se probojovali ven na ulici. Byla hrozná kosa. Všiml jsem si, že se Ginger choulí zimou, a tak jsme přidali do kroku, abychom se co nejrychleji zahřáli.

V dále byla vidět Eiffelova věž.

„Támhleto je to, co si myslím?“

S úsměvem se na mě podívala. A já si pomyslel, že má tak hezký úsměv, že bych si ho nejradši nechal zarámovat. Kdybych neměl takovou averzi na fotky, udělal bych to. Ginger byla typem holky, která si zaslouží být zvěčněna, ne proto, že by byla nějak zvlášť hezká nebo výrazná, ale pro její pohled, pro to, jak nevědomky špulila rty, pro ten lehký niterní rozpor, který jsem u ní postřehl, přestože jsem ji vůbec neznal.

„Ano. Je to jedna z typických pařížských památek. Já vím, jako průvodce za moc nestojím, ale na mou obranu říkám, že na prohlídku Paříže máme jen pár hodin. Chtěl jsem, aby sis tenhle výhled zapamatovala.“

Výhled na řeku Seinu, která se leskla po naší pravici, zatímco jsme kráčeli pod noční oblohou bez hvězd a s měsícem v úplňku. Tehdy mě napadlo, že stálo za to vyměnit instantní čínské nudle za úsměv, který mi věnovala.

„Je to krásá. Díky.“

„Už jsi večeřela?“

„Ne. Ani si nevybavuju, kdy jsem naposledy jedla. Ráno jsem si dala kafe a v poledne se konalo rozchodové drama a můj zaběhnutej život byl fuč. Měla jsem úplně staženou žaludek. Už zase moc mluvím, vid?“

„Jo, ale líbí se mi to.“

Na vteřinku uhnula pohledem.

Zahanbeně? Nesměle? Těžko říct.

„Dáme si tedy něco k jídlu?“

„Kousek odsud je jedno bistro.“

„Bezva, protože je mi příšerná zima.“

„Jestli žiješ v Londýně, musíš být na zimu zvyklá.“

„Ty nevíš, že někteří lidé si na zimu nikdy nezvyknou? Jsem jedna z nich. Je jedno, jak teple se obléknu, jestli si vezmu dvě šály a troje ponožky, pořád jsem zmrzlá jak rampouch. Když jsme si s Deanem vlezli do postele, Dean mi často...“

Náhle zmlkla a zavrtěla hlavou.

„Dean je ten kluk, se kterým ses rozešla, a chtěla jsi říct, že ti zahříval nohy?“ Nemohl jsem si pomoci a nakrčil jsem nos. „To je odporný.“

„Cože? Ne! To je náhodou děsně romantický!“

„Mně se nohy hnusí. Nemůžu sahat ani na ty svoje. A ty máš dost zvláštní představu o tom, co je děsně romantický.“

„Dobře. Víš, co ti řeknu?“ Rozesmála se. Moc se mi její smích líbil, byl tak milý, tak sladký. „Vůbec tě neznám, takže mě nebere tvůj názor na to, co je romantický a co ne, nemluvě o tom, že vypadáš jako typickej kluk, co... to je jedno.“

Náhle jsem se zastavil, přestože už jsme byli skoro před podnikem, kam jsem ji chtěl vzít na něco k jídlu. Stáli jsme naproti sobě a já se na ni s vážným výrazem díval. Převyšoval jsem ji skoro o dvě hlavy, takže hrdě zvedla bradu. To se mi líbilo.

„Nedopovíš to?“

Zaváhala. „Možná jsem se unáhnila.“

„To teda jo. Znáš mě nějakých patnáct minut, ale to nevádí, chci vědět, jakým dojmem na tebe působím. Ptám se čistě ze zvědavosti. Nenaštvu se, slibuju.“

„Působíš dojmem kluka, kterému je nějaká romantika úplně u zadku. Kluka na jednu noc, kteréj se osype z představy, že by se měl vázat.“

„To jsi nemusela.“

„Promiň, snažila jsem se být upřímná.“

„Chápu.“

Pokračovali jsem v chůzi a přešli ulici. Sotva jsme vkročili do malé crêperie, ucítil jsem vůni čerstvého palačinkového těsta. Lámanou francouzštinou jsem si objednal dvě palačinky se sýrem, tuňákem a žampiony. Koutkem oka jsem viděl, jak si Ginger sundává batoh a sedá si ke stolu v rohu u okna.

„Dáš si pivo, nebo colu?“ zeptal jsem se jí.

„Vodu nemají?“

„Mají. Takže vodu?“

„Hm... spíš pivo.“

Uvědomil jsem si, že tahle holka je jeden velký otazník i v těch nejjednodušších věcech. Otočil jsem se zpátky na obsluhu, která netrpělivě čekala na objednávku. Za chvíli už jsem si nesl ke stolu ták s palačinkami a pitím.

„Mám takovej hlad, že bych snědla menšího slona,“ řekla Ginger a očima hltala kouřící se palačinky. Pak se podívala na mě. „Ještě jsem ti nepoděkovala, vid? Takže díky, vážně. Abych byla upřímná, přišlo mi jako skvělejší nápad udělat poprvé v životě nějakou šílenost a nastoupit bez rozmyslu do prvního letadla. Jenže když jsem přiletěla sem... dostala jsem hrozný strach. Nebýt tebe, určitě bych strávila noc ve stanici metra, nějakéj hodnej bezdomovec by mi určitě udělal místo vedle sebe, a čekala na ráno, až budu moct odletět zpátky do Londýna a... sakra, pořád mluvím. Řekni něco ty.“

„Opatrně, ta palačinka je horká.“

„Měla jsem na mysli, abys řekl něco o sobě. O mně už toho víš víc než dost. Třeba že jsem se rozešla s klukem, jsem praštěná a neumím si koupit jízdenku na metro.“

„To je pravda. Co chceš vědět?“ Zakousl jsem se do své palačinky.

„Předtím jsi mi neodpověděl.“

„Nerozumím ti.“

„Ale rozumíš. Lhaní ti moc nejde. Když lžeš, uhýbáš pohledem. Bezva, to se může hodit. Tak řekni, jsi stalker nebo sériovej vrah, kterej vyhledává oběti ve stanicích metra?“

Potlačil jsem smích. „Ne.“

„Vidíš? Neuhnul jsi pohledem.“

„Nejspíš se ti hodně ulevilo, ne?“

„Obrovsky. Dobře, teď mi odpověz na předchozí otázku, jestli jsi takovej ten kluk, co si jen čas od času najde holku na jednu noc a nedělá děsně romantický věci.“

S úsměvem jsem se na ni podíval. Páni, už dlouho jsem se takhle nebavil! Kdy naposledy mě někdo zaujal a dostal do kolen tak jako ona? Tím spíš, když jsem vzal v úvahu, že to nedělá schválně – chovala se přirozeně a byla užvaněná jak papoušek po hrnku kafe.

„Děsně romantický věci, jako je zahřívání hnát.“

„Zahřívání hnát... fuj, to zní odporně.“

Začala se hihňat do dlaně.

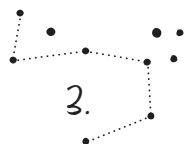
„Možná že *zahřívát chodidla* zní líp, ale je to totéž, Ginger.“

„Abys věděl, zrovna teď je zahřívání nohou jedna z mála hezkých vzpomínek na Deana a ty mi ji kazíš,“ řekla, kousla do palačinky a zamyšleně

přežvykovala. Spolkla sousto a vyvalila oči. „Panebože, to je dobrota! Ten roztavený sýr! Mňam!“

Jak si sousto vychutnávala, nevědomky si pomalu olízla rty.

„Vyprávěj mi o Deanovi,“ požádal jsem ji a přinutil se odvrátit zrak od její pusy.

GINGER

Dean, Dean, Dean.

Kde mám začít? Co mám říct?

Rhys netrpělivě vyčkával a já se mezitím rozhodovala, jestli má smysl vyprávět o mém bývalém příteli úplně cizímu klukovi. Klukovi, který se Deanovi v ničem nepodobal, měl rozčuchané špinavé blond vlasy a pronikavý pohled, takový ten, co neklouže po povrchu, ale zavrtá se pod kůži. Něco mi říkalo, že někdo jako Rhys můj příběh nepochopí, a přesto jsem mu ho chtěla vyprávět, vychrlit na něj všechny svoje pocity v naději, že zmizí knedlík, který jsem už několik hodin měla v krku.

„To je na dlouhý vyprávění.“

„Nevadí. Letí ti to až ráno, ne?“

„Moc vtipný.“

Rhys si zřejmě uvědomoval, že je pro mě těžké otevřít skříňku, v níž jsem uchovávala vše, co se týkalo Deana, takže si položil lokty na stůl a naklonil se ke mně ve snaze navodit důvěrnou atmosféru. Všimla jsem si pár neznatelných pih kolem jeho nosu. A jeho řas. A malých nedokonalostí pleti, které byly svým způsobem také hezké.

„Chceš znát tajemství? Studoval jsem psychologii.“

„To určitě!“ vyhrkla jsem. „Nevěřím ti.“

„Proč ne?“

„Protože nevypadáš jako psycholog, ale spíš jako kytarista v nějaký rockový kapele. Nebo jako filmová hvězda, co se zrekla slávy. Nebo melancholickéj spisovatel hledající inspiraci v Paříži.“

„Dobře, přiznávám, že jsem z vejšky odešel na konci prváku, ale umím naslouchat.“ Věnoval mi úsměv hodného a trpělivého chlapce a já se rozesmála.

„Už ti někdo řekl, že jsi nevyzpytatelný?“

„Slýchám to často, ale ne v kladným smyslu slova.“

„Mně to přijde fajn.“

„To jsi asi první.“

„Dobře, teď ti budu vyprávět o sobě a o svém bývalém klukovi, říkejme tomu *Případ Dean*, ano? Hm... kde mám začít? Známe se hrozně dlouho, už od dětství.“

„To je zajímavý.“ Napil se piva z láhve.

„Oba jsme chodili na soukromou základku v centru Londýna a naši rodiče jsou dobří přátelé, takže jsme se scházeli i ve volném čase. Pak jsme šli i na stejnou střední a tam jsme spolu začali chodit, takže asi proto jsme se rozhodli, že spolu půjdeme i na vysokou a...“

„Prostě jste jako siamská dvojčata.“

„Ne, samozřejmě že ne!“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně. Do toho.“

Upřel na mě zrak a já si všimla modrých teček uprostřed šedivých duhovek, jako kdyby to byly paprsky světla na oloveném nebi, jež věštily bouři.

„Tenhle výlet... tenhle šílený nápad jen tak někam letět... už jsi někdy něco takového udělala úplně sama? Myslím bez Deana.“

„Já... dělám spoustu věcí sama. Třeba si sama lakuju nehty nebo ráda sama chodím po knihkupectvích...“ Odmlčela jsem se a sklesle si povzddechla. „No tak jo. Poprvé dělám něco takového bez něj. Asi proto jsem se tak bála a připadala si tak bezradná, ale zároveň jsem to udělat musela. Nedává to smysl.“

„Ale dává.“

Jeho hlas zněl ochraptěle. A upřímně. Věnovala jsem mu vděčný pohled a pak si znovu kousla do palačinky a pár vteřin si vychutnávala roztavený sýr a restované žampiony. Rhys také zamyšleně přežvykoval a pohupoval nohou do rytmu písničky linoucí se z rádia za pultem, takže kolenem občas zavadil o to moje. Písnička byla ve francouzštině. Pomalá, hezká, něžná.

„Kde ses naučil francouzsky?“ zeptala jsem se.

„Neumím francouzsky, spíš se jakž takž domluvíím. Stejně jako německy nebo španělsky. Není nad to žít nějakou dobu v cizině, to se pak jazyk naučit musíš. Ale neutíkej od tématu. Mluvili jsme o *Případu Dean* a v pülce ses odmlčela. Proč jste se rozešli?“

Nervózně jsem se na židli zavrtěla.

„Řekněme, že po pěti letech chození si Dean chtěl udělat pauzu a ten rok a půl, co nám zbývá do státnic, získávat nové zkušenosti a teprve pak se usadit nebo co já vím. Upřímně, cítím se podvedená.“

„Podvedená?“

„Jistě. Představ si, že si koupíš nádhernej lahvově zelenej svetr, nebo třeba horčicovej, tahle barva se letos nosí...“

Zvedl obočí. „Kam tím míříš?“

„Představ si, že podle slov prodavačky ti hrozně sluší a ty si na něj měsíce šetříš. Pak si ho konečně koupíš, oblečeš a paráda! Jenže pak ho dáš poprvý do pračky a překvápko! Vyndáš svetr plnej hnusných žmolků.“

„Máš vážně úžasnou představivost, Ginger.“

„Promarnila jsem tolik času!“

„Nevěřím na *promarněnej čas*.“

Zhluboka jsem se nadechla a Rhys přerušil chvíli ticha, když vstal. Dojídala jsem palačinku a sledovala, jak platí a objednává další dvě piva. Ani jsem se neobtěžovala nabídnout mu nějaké peníze. Pořád jsem myslela na ten zatracený svetr se žmolky. Když Rhys pokynul hlavou, abychom šli, následovala jsem ho. Následovala jsem ho, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Vzala jsem si od něj láhev piva a vydali jsme se podél řeky Seiny k osvětlené Eiffelově věži. Dva cizí lidé, kteří pod temným nočním nebem kráčeli městem, beze spěchu, jako kdybychom před sebou měli moře času. Líbilo se mi to. Cítila jsem se fajn.

„Tebe neláká to samé?“ pokračoval v hovoru. „Nikdy jsi nestála o nový zážitky? Chci říct, tvoje představa byla, že dokončíš vysokou, vdáš se za Deana, porodíš mu děti a tak? Nesoudím tě. Jen jsem zvědavěj.“

„Takhle to zní nudně.“

„To jsi přece řekla ty, ne já.“

„Co já vím. Asi jo. Jsem jednoduchá.“

„Mně vůbec nepřipadáš jednoduchá.“

Otočil se a s pohledem upřeným na mě krácel pozpátku.

Přišlo mi to vtípné a rozesmála jsem se. Lokla jsem si piva.

„A jaká ti připadám, Rhysi?“

Chvilku uvažoval. Všimla jsem si toho. Vycítila to.

„Rozporuplná. Něžná. Chytrá.“

„Ještě něco?“ Pořád jsem se usmívala.

„Jo. Komplikovaná.“

„Komplikovaná...“

Málem jsem si to slovo vychutnávala. Nikomu jsem taková nikdy nepřipadala. Rodina či přátelé by mi tenhle přívlastek vybrali možná jako úplně poslední možnost, ale kupodivu se mi líbil. Cítila jsem, jak mě štípají oči a hrnou se mi do nich slzy.

„Díky, Rhysi,“ zašeptala jsem.

„Co je? Ty brečíš? Sakra!“

Postavil piva na zem a odhodlaně mě chytil za ramena. Myslím, že se mě dotkl poprvé – položil mi ruce na khaki bundu, jemně sevěřel prsty a sklonil hlavu, aby se mi mohl dívat do očí, a já tak přestala uhýbat pohledem.

„Promiň. Určitě si myslíš, že jsem se zbláznila.“

„Ne.“ Palcem mi přejel po pravé tváři a setřel slzy. „Chceš vědět, co si o tobě myslím doopravdy?“

Stáli jsme blízko u sebe a jeho druhá ruka stále spočívala na mém rameni. U pusy se nám tvořila pára a mizela ve tmě. „Myslím si, že jsi mnohem víc, než si myslíš. Myslím si, že jsi taková ta holka, co tvrdí, že se spokojí s bonbonem, ale ve skutečnosti sní o tom, že se zamkne v cukrárně, nabere si do hrsti sladkosti a bude je vyhazovat do vzduchu.“

Přes slzy jsem se rozesmála. Znělo to hloupě, skoro dětinsky, ale v jeho slovech se ukrývala velká pravda. Mlčky jsme se na sebe podívali. Byl to důvěrný a silný okamžik. Potáhla jsem nosem, což byl asi nejméně půvabný tělesný projev na světě, ale Rhys nehnul brvou.

„A ty jsi jeden z těch, co se spokojí s bonbonem?“

„Ne,“ usmál se. Byl to takový ten nebezpečný, jízlivý úsměv, co se vám navěky vryje do paměti. „Už dávno jsem vykradl jeden obchod a všechno si z něj odnesl.“

„To se mi líbí. Že mě neznáš.“

„Hm.“ Zhluboka se nadechl. Byl tak blízko...

Pak uhnul pohledem, pomohl mi sundat batoh a beze slova si ho hodil na záda. Sebral láhve piva ze země a podal mi tu moji. Znovu vykročil a já šla za ním a v duchu se ptala, jak je to dlouho, co se naše cesty zkřížily. Necelé dvě hodiny? Asi. Nějak tak. Občas jsem slyšela větu, že někdy máme pocit, že někoho dobře známe, ačkoli o něm vůbec nic nevíme. Nikdy by mě nenapadlo, že se to stane zrovna mně. Jak vysvětlit něco tak abstraktního, kouzelného a nečekaného? Šla jsem za ním a snažila se zapamatovat pár drobností: třeba jeho rozčuchané vlasy, s nimiž si vlhký noční vítr pohrával do všech stran, jeho mužnou a výraznou siluetu, odrbané dříviny spadlé na půl žerdi nebo kroky dlouhé tak, že jsem mu málem nestačila, přestože působil dojmem, že si jen tak líně vykračuje.

Otočil se a přistihl mě, jak se na něj dívám. Zčervenala jsem.

„V kolik ti to letí?“

„V jedenáct třicet.“

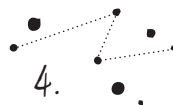
Asi deset minut nic dalšího neřekl. Promluvil, až když jsme stáli před Eiffelovkou, od níž nás oddělovala řeka protékající městem. Opřela jsem se lokty o zídku a slastně vzdychla. Byla jsem tady, v Paříži. Ještě před pár hodinami jsem brečela s obličejem zabořeným do polštáře a litovala se, a teď jsem tiše pozorovala jednu z nejslavnějších památek světa, vedle kluka s šedýma očima a záhadným úsměvem, který lehce docílil toho, že jsem přestala myslet na Deana. Nebo lépe řečeno, abych při myšlenkách na Deana nebyla smutná. Byla to ta nejhezčí bláznivá věc, kterou jsem v životě udělala.

„Věděla jsi, že nacisté ji málem zničili?“

„Něco jsem zaslechla,“ řekla jsem a nemohla z Eiffelovky odtrhnout zrak.

„Bylo to v srpnu 1944. Spojenecká vojska se blížila a Hitler věděl, že Paříž ztratí. A tak ji přikázal srovnat se zemí. Generálu von Choltitzovi to vysvětlil takhle: ‚Jestli Berlín nemůže být světovým kulturním centrem a zbyla z něj jen hromada trosek, totéž čeká Paříž.‘ Pečlivě tedy naplánovali demolici, ale švédskému velvyslanci se našťástí podařilo přesvědčit generála, aby Hitlerův rozkaz neprovedl. Díky němu tady teď stojíme.“

A díváme se na sebe. A usmíváme se jeden na druhého.

RHYS

Nemohl jsem se na ni přestat dívat.

Nemohl jsem, ale věděl jsem, že brzy budu muset. I když to zní zvráceně, právě to se mi na tom líbilo nejvíc. Pomíjivost onoho okamžiku: jak se s Ginger procházíme za svitu měsíce, který se odrážel na jiskřivé hladině řeky a v odlescích města. Jak si prostě a jednoduše povídáme. Poznáváme se. Díváme se na sebe. Nechtěně se dotýkáme jeden druhého.

Nikdy předtím jsem nepotkal člověka, který by ve mně vzbuzoval podobné pocity a který by se mi zdál tak čitelný, tak odhodlaný otevřít se mi, aniž by žádal cokoli na oplátku. A to ve mně vzbuzovalo touhu dát jí víc. Koutkem oka jsem na ni pohlédl, právě dopijela pivo. Vítr si pohrával s pramínky vlasů, které jí vypadly z culíku, a pořád měla trochu nateklá víčka, asi jak celou cestu letadlem brečela. V duchu jsem se ptal, co se s ní stane za pár dní. Co se stane se mnou. S námi.

„Tohle je tvoje oblíbený místo v Paříži?“

„Ne. Mám raději Montmartre. Chtěl jsem ale, aby ti v hlavě utkvělo právě tohle panorama, nevím proč. Snadno si ho zapamatuješ. Když trávíš v Paříži míň než dvacet čtyři hodin, nemůžeš chtít víc. Ale počkej. Mám nápad, jak tvůj výlet vylepšit.“

„To těžko.“

„Uvidíš.“

Dopil jsem pivo, postavil láhev vedle té její, na mobilu vyhledal jednu písničku a zvýšil hlasitost. Položil jsem mobil na zídku a zazněly první tóny skladby „Je t'aime... moi non plus“.

Natáhl jsem k ní ruku.

„Pojď si zatancovat.“

Rozhlédla se kolem. „Zbláznil ses?“ Nevěděl jsem, jestli má červené tváře proto, že jí je ošlehal vítr, nebo proto, že se styděla, nicméně působila dost

nervózně. Minula nás nějaká dvojice a pár turistů, ale nevěnovali nám sebe-
menší pozornost. „Lidi, co uvidí, jak se tu ztrapňujeme, na nás stejně za pět
minut zapomenou, zato tobě zůstane vzpomínka na celý život. Mysli na to,
že už mě víckrát neuvidíš.“

Se stále nedůvěřivým pohledem udělala krok dopředu a vzala mě za ruku.
Měla jemné a studené prsty. Stiskl jsem je, přitáhl si ji k sobě a položil jí ruku
na pas. Podívala se na mě a nesměle se usmála. Začali jsme se pohupovat
do rytmu a vzápětí se kolem nás začaly linout hlasy Sergeho Gainsbourga
a Jane Birkinové.

„Proč jsi vybral zrovna tuhle písničku?“

„To ti nemůžu říct. Zdrhla bys.“

„Rhysi...“ Líbilo se mi, jak vyslovila moje jméno, jak hláška S proklouzla
mezi jejími rty a jak je najednou našpulila, když melodii protnulno sténání.

„Protože tahle písnička zní jako milování.“

Tentokrát se opravdu červenala, ale nespouštěla ze mě zrak. Měla dlou-
hé, tmavé řasy a upřeně se mi dívala do očí. Ten pohled byl spalující. Přitiskl
jsem si ji víc k tělu. Neměl jsem ani tušení, co to provádím. Fakt neměl. Když
jsem se rozhodl, že pustím zrovna tuhle písničku, mozek mi vypnul. Chtěl
jsem jen, aby se mi k melodii „Je t' aime“ vázala vzpomínka na Ginger, tuhle
neznámou holku, a až se třeba za deset nebo patnáct let ohlednu, budu na tu
chvilí s láskou vzpomínat. Nebo o ní dokonce vyprávět. *Jednou jsem v Paříži
potkal jednu bezradnou holku a spontánně si s ní zatancoval na ulici.* Jako jednu
z mnoha historek, které během života nasbíráme.

Jenže to tak nebylo. To jsem ale ještě nevěděl.

Ginger nebyla jen další historkou.

„*Je vais, je vais et je viens entre tes reins...*“

„Nerozumím tomu. Co to znamená?“

„Vnikám a vstupuji do tvýho lůna...“, přeložil jsem a Ginger se na mě dí-
vala. „*Je t' aime, je t' aime. Tu es la vague, moi l'île nue. Tu vas, tu vas et tu viens.*“
Naklonil jsem se k ní tak blízko, až jsem se rty dotýkal jejího ucha. Ginger
se zachvěla. „Miluju tě. Miluju tě. Ty jsi vlna, já pustej ostrov. Ty přicházíš,
vcházíš, vnikáš...“

Dál jsem šeptal slova písničky. Možná proto, že tahle skladba je považová-
na za nejsmyslnější píseň všech dob. Nebo proto, že je romantická. Speciální.
Nebo kvůli ní, kvůli té holce. Byla jiná. Jedinečná. Nejspíš proto jsem měl
pocit, že tahle chvíle je mnohem důvěrnější než mnohé předešlé, kdy jsem
mezi prostěradly hladil jiné tělo, jinou kůži. Nepotřeboval jsem se Ginger

dotýkat, abych ji cítil na bříškách prstů, postupovala oblečením, postupovala mnou. Díky ní byl ten okamžik nezapomenutelný.

Když písnička dohrála, lehce jsme se od sebe odtáhli a Ginger se mi pronikavě zadívala do očí. Stále mě objímala kolem krku a její ústa se ocitla jen pár centimetrů od mých.

„S kolika holkami jsi takhle tancoval?“

„Chceš slyšet, že jenom s tebou?“

„Jo, přesně to chci.“

„Jen s tebou.“

Ginger si olízla rty.

„Ne. Chci radši znát pravdu.“

„Jen s tebou,“ zopakoval jsem.

„Neznám tě.“

„Ginger, Ginger. . .“

Zasmál jsem se, sundal si z krku její ruce a podržel je v dlaních, přitom jsme mlčky pozorovali jeden druhého. Naklonil jsem hlavu.

„Už vím, jakéj máš problém. Moc přemýšlíš. Celou dobu jenom přemýšlíš. Teď taky, vid? Úplně vidím, jak se ti kouří z hlavy.“

„Nemůžu si pomoci.“

„Počkej. Zkusíme si malý cvičení.“

Než stačila cokoli namítnout, požádal jsem ji, aby se otočila k Eiffelovce, zadívala se na ni a nemyslela přitom vůbec na nic. Pak jsem si k ní zezadu stoupl. Objal jsem pažemi její drobné tělo a položil dlaně na zídku vedle jejích rukou.

„Jen se na ni dívej. Díváš se? Všimáš si, jak svítí? Jak se měsíc odráží na hladině jako v zrcadle? Vnímáš, jak mráz štípe do tváří? Cítíš vzduch na kůži? Cítíš mě? Kochej se. Tím, jak vítr šramotí. Tím, jak se opíráš o mou hrud. Jak se ti u pusy tvoří pára. Kdybys chtěla, mohla by ses jí dotknout.“ Ginger se rozesmála, natáhla ruku a hmátla do prázdna. Pak se otočila.

V tu chvíli jsme stáli naproti sobě, hodně blízko. Myslím, že jsem poprvé dostal chuť Ginger políbit. Podíval jsem se na její zimou zčervenale rty.

„Měla jsem pravdu. Předtím jsi neodpověděl, ale odhadla jsem tě dobře – jsi kluk na jednu noc. Přiznej se. Tohle ti vážně jde.“

„Přiznávám se.“

„Já... totiž...“

„Neboj, nebudu na tebe nic zkoušet.“

Myslel jsem to vážně. Nestane se to.

„Dobře.“

„Dobře.“

Podívali jsme se na sebe.

„Neprojdeme se trochu?“ navrhla.

Přikývl jsem, usmál se a vykročil opačným směrem. A pak jsme se prostě procházeli. Povídali si. A dál se procházeli. Bezcílně. A povídali si ještě víc. Přešli jsme pár mostů, na nichž se Ginger na chvilku zamyšleně zastavila. Prohlížela si všechno kolem a přitom se jí pusa nezastavila. Vyprávěla mi podrobněji o svém vztahu s Deanem, o společně strávených letech, o již neexistujících plánech.

„Co ti bude nejmíc chybět?“

„Hm... možná rutina?“ Váhavě se kousla do spodního rtu a já ji pár vteřin mlčky sledoval. „Ano, asi ta rutina. Náš každodenní život. Jeho neustálá přítomnost, od rána do večera.“

Opřel jsem se o zídku na mostě a zkrřížil ruce na prsou. Nevím, jak dlouho jsem Ginger pozoroval a lině se přitom usmíval.

„Jemu určitě bude chybět tvoje žvanění.“

„Děláš si ze mě legraci?“

Zamračila se. Rozzlobeně. Obezřetně.

„Ne. Myslím to úplně vážně.“

„Nejsi vůbec vtipnej, Rhysi.“

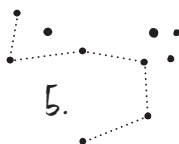
„To je dobře, protože jsem se o to ani nesnažil.“

Ginger si zmateně povzddechla, jako kdyby nemohla uvěřit, že svá slova myslím vážně. Ale já je vážně myslel. Bylo to první, co jsem si pomyslel: kdybych chodil pět let s holkou, která teď stojí naproti mně a která mě rozesměje pokaždé, když otevře pusu, chyběl by mi její hlas, ten ustavičný, něžný, ale odhodlaný zvuk kolem mě. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by měl tolik co říct, a nikdy bych si nepomyslel, že mě bude tolik bavit mu naslouchat.

„Kde jsme? Trochu jsme si zašli.“

Zavrtěl jsem hlavou a vzhlédl k nebi.

„Tamhle bydlím. V tom šedým domě na rohu.“

GINGER

„Chceš jít nahoru? A dřív, než se začneš vmlouvat, nenavrhuju ti, abychom strávili zbytek noci v mojí posteli.“

Kupodivu mi jeho slova zněla přesně opačně. Jako něco vzrušujícího.

Zatímco Rhys čekal na odpověď, znovu jsem se zadívala na starý dům, jehož obrysy se rýsovaly ve světle pouliční lampy.

„Abych pravdu řekla... už dlouho se mi chce čurat, ale nechtěla jsem kazit kouzlo okamžiku. To víš, noční procházka Paříží...“

Od srdce se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Pojď. Alespoň si trochu odpočineš.“

Odemkl vchodové dveře a vyšli jsme po úzkém schodišti až do posledního patra. Zasuň klíč do zámku, otevřel a pozval mě dál. Hned se omluvil za nepořádek a za malé rozměry bytu. Zběžně jsem si jeho příbytek prohlédla. Bylo to maličké podkroví, na jedné straně stála nízká postel a druhou stranu zabírala kuchyňka jen s vařičem a dřevěným jídelním pultem, který se někdo neúspěšně pokusil zbrousit a nalakovat. Zdi byly holé, sem tam je hyzdila plíseň, a strop protínaly popraskané trámy. Rhys položil můj batoh na čalouněné křeslo a ukázal na dveře koupelny.

„Splachovadlo moc nefunguje,“ upozornil mě.

„Budu to mít na paměti,“ odvětila jsem a vplula dovnitř.

V koupelně jsem si umyla ruce i obličej, a když jsem vyšla ven, všimla jsem si, že Rhys si mezitím svlékl bundu a postavil na vařič rendlík s vodou. Po očku se na mě podíval a pak otevřel jednu z kuchyňských skříněk. Dvířka zaskřípala.

„Máš chuť na čínský nudle? Po tý palačince mám pořád hlad.“

„Tak jo. Ale bez pálivého koření.“

„Dobře, bez pálivého koření.“

Stoupala jsem si vedle něj a bok po boku sledovala, jak nudle v rendlíku za stálého míchání měknou.

„Řekni mi, na co myslíš.“

„Na to, jak je tohle všechno divný,“ připustila jsem. „Tobě to divný nepřipadá? Mám na mysli, že ještě před pár hodinami jsem byla v Londýně, ve svém pokoji. A teď jsem v bytě kluka, kterého jsem právě poznala v Paříži. A nejdivnější je, že...“

Nerozhodně jsem se kousla do rtu.

Otočil hlavu a podíval se na mě.

Všimla jsem si, že v tomto světle má světlejší oči, než jsem si zpočátku myslela. Měly barvu krápníku a připomínaly mi zimu.

„Řekni to. Co je nejdivnější?“

„Že se necítím nesvá.“

„Chovej se jako doma.“

„Vážně, Rhysi, mám pocit, jako bych tě znala už dlouho, ale ve skutečnosti o tobě nic nevím. Uvědomila jsem si, že jsme si ani neřekli takový ty základní věci, které musíš vyplnit, když si zakládáš účet na internetový seznamce. Ne, ne, nekoukej se na mě takhle.“ Když jsem uviděla jeho šibalský úsměv, plácla jsem ho po paži. „Neříkám to kvůli seznamce, ale proto, že si už pár hodin povídáme a ani jeden z nás nezmínil, kolik mu je let nebo co vlastně dělá. A to je zvláštní, ne? Pracuješ? Studuješ? Proč jsi vlastně v Paříži?“

Natáhl se pro nádobí v nejhořejší polici a bílé tričko se mu o pár centimetrů vyhrnulo. Rychle jsem uhnula pohledem.

„Právě to se mi líbilo nejvíc.“

„Co? Že nic z toho nevíš?“

„Jo. Že věk a povolání nebylo první, na co ses zeptala. Copak je to pro všechny tak důležitý? Myslím, že kdyby ses mě jako první zeptala na práci a tak, možná bychom tu teď nestáli.“

„Jasně. Lepší bylo zeptat se, jestli jsi kluk na jednu noc. To je teda gól.“ Smáli jsme se tomu, když vtom jsem si na něco vzpomněla. „Četl jsi *Malýho prince*?“

„Ne, proč?“

„Je to moje nejoblíbenější kniha, milovala jsem ji už jako dítě, kdy jsem jí ještě ani nerozuměla. Mám jeden výtisk, ve kterém jsem si podtrhla a zaškrtnula některý pasáže a na okraje napsala poznámky. Často si ji čtu. Jedna z mých nejmilejších pasáží je: *Dospělí si potrpí na číslice. Když jim vypravujete o novém příteli, nikdy se vás nezeptají na věci podstatné. Nikdy vám neřeknou: Jaký má hlas? Které jsou jeho oblíbené hry? Sbírá motýly? Místo toho se vás zeptají: Jak je starý? Kolik má bratrů? Kolik váží? Kolik vydělává jeho otec? Teprve potom si myslí, že ho znají.*“

„Zajímavý,“ zašeptal, mlčky nandal nudle na talíře a z ledničky vytáhl dvě piva. Udělal pár kroků, sedl si na matraci a položil si talíř na klín. Napil se z láhve.

„Ty běžně jíš v posteli?“

„A kde jinde?“

Posadila jsem se na zem, naproti němu.

„Klidně se zuj.“

Poslechla jsem ho, protože mě po tolika hodinách chození bolely nohy. Sedla jsem si do tureckého sedu a vzala si svůj talíř. Podal mi hůlky a pak jsme mlčky navíjeli nudle, sem tam se na sebe podívali a pokaždé vyprskli smíchy, jen tak, bez důvodu. Nedávalo to skoro žádný smysl a zároveň to mělo tak velký význam... Když jsem dojedla, v láhvi mi ještě zbylo pivo. Pila jsem ho malými doušky a přitom si zamyšleně prohlížela Rhysův příbytek a snažila se zapamatovat každou drobnost. Třeba stoh knih. Cédéčka na stole plném kabelů a elektroniky. Téměř uschlou kytku na kuchyňské policiče.

„Víš, co se mi na téhle noci líbí nejvíc?“

„Jestli neřekneš, že já, zlomíš mi srdce,“ vtipkoval.

„Neboj, jsi zahrnutej do výčtu.“ Kousla jsem se do spodního rtu. „Nikdy jsi neměl pocit, že všichni lidé, kteří tě znají, si myslí, že jsi *nějakej*, a ty takovej ve skutečnosti nejsi? Já ten pocit mám, ale možná si za to můžu sama. Jako by postupem času došlo k nastavení pravidel, který nejdou změnit. Například všichni si myslí, že jsem tolerantní. *Řekni to Ginger, ona bude mít pochopení. Ginger se určitě nenaštve.* Vůbec to nechápu, protože já se naštvat umím. To-lik let předstírám, že jsem trpělivá holka, která se vždy ovládá a vždy myslí nejprve na ostatní... už tak dlouho předstírám, že taková jsem, že už ani nevím, kde je ta skutečná Ginger, jestli jsem ji já sama nezahubila. Snad jsem ji nezabila a nepohřbila? Mám podle tebe pravdu, Rhysi? Protože mě děsí jen ta představa.“

Rhys na mě mlčky upřel pohled.

Nevím, kde se to ve mně všechno tak najednou vzalo. Vím jen, že jsem si pomyslela, že Rhys mě vůbec nezná a mohu s ním být sama sebou, což jsem si nemohla dovolit s lidmi, kteří si zvykli na nepravou Ginger – tu, která nikdy neříkala, co si myslí, vždy upřednostňovala ostatní před sebou, tu hodnou Ginger, která nikdy neuvažuje sobecky.

„Ta pravá Ginger není mrtvá. Je tu teď se mnou.“

„Asi se znovu rozbrečím, Rhysi.“

„Proboha ne. Nebreč, prosím tě.“

„Jak je možný, že se můžu svěřit tobě, a ne svý sestře nebo kamarádkám? Mělo by to být přesně naopak. Mělo by pro mě být těžší otevřít se cizímu člověku. Přitom ty jsi mi o sobě neřekl skoro nic, zato já celou dobu mluvím a mluvím...“

„Jestli tě to tak trápí, povím ti něco o sobě.“

„Pověz mi něco, co nemůžeš říct nikomu jinýmu.“

„Dobře.“ Všimla jsem si, že povadl a vypadal nervózně. „Můj táta. Už přes rok spolu nemluvíme. Ví to dost lidí, skoro všichni kolem nás. Jenže oni si myslí, že tátu nenávidím. Že jsme se nepohodli kvůli nějaký prkotině. Ale to není pravda. Vždycky jsem ho měl nejradši na světě, jenže pak se něco stalo... pohádali jsme se a řekli si věci, na který nedokážu zapomenout. Od loňských Vánoc jsme se neviděli.“

Podívala jsem se na něj. Leskly se mu oči. Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale naklonila jsem se k němu a objala ho tak pevně, že jsem ho málem povalila. Rhys mě k sobě přivinul. Když jsem ho před pár hodinami spatřila poprvé, spletla jsem se. Nevoněl mentolovou zvykačkou. Voněly jeho vlasy. Šampónem. Když jsem do nich zabořila nos, ta vůně mnou prostoupila.

Pomalu jsme se od sebe odtáhli, ne však úplně. Pořád mě držel za ruce a naše kolena se dotýkala. Oba jsme v tom podkroví nechali plynout čas.

„Fajn, dost o smutných věcech. Co vlastně děláš?“

Rhys se usmál a očima mě něžně a mile pohládl.

„Jsem DJ a skladatel elektronický hudby.“

„Děláš si legraci.“

„Proč to říkáš?“

„Nevím, nečekala jsem to. Byla bych stejně překvapená, kdybys řekl, že jsi včelař nebo tak něco. Nenapadlo by mě, že posloucháš... tuhle hudbu.“

„Mám rád všechny žánry.“

V tu chvíli vstal a zapnul mini stereo.

Zazněla písnička, zpívaná takovým tím hlubokým, sametovým ženským hlasem, který posluchače jakoby objímá. Rhys začal šaškovat a protančil se zpět k posteli.

Smála jsem se.

„A z toho žiješ? Kolik ti je?“

„Teď už to začíná vypadat jako rande.“

„Přestaň si dělat legraci. Vážně to chci vědět.“

„Spíš než žiju, přežívám. Ve skutečnosti hodně cestuju, a když se naskytne příležitost, v každém městě nějaký čas zůstanu. Teď budu hrát dva měsíce

na jedný diskotéce v Belleville, potom se uvidí.“ Pokrčil rameny. „Jo a je mi šestadvacet. Doufám, že jsem ukojil tvou zvědavost, Zázvorová Sušenko.“

„Probůh ne! Tenhle fórek ani nezkoušej.“

„O zázvorový sušenky? Já je miluju. Fakt, zázvorový sušenky mám nejradši. Jsi doslova jedno z mých tajných potěšení,“ přiznal šeptem.

„Zrovna teď tě nenávidím.“

„Mně přijdeš pořád stejně k nakousnutí.“

„Ty jsi takovej ten člověk, co si ze všeho dělá srandu.“

„Možná. Budeš to muset zjistit sama,“ řekl, a když jsem viděla, že se mnou schválně souhlasí, prudce jsem vydechla. „Fajn, jsi na radě. Teď, když se bavíme vážně, jaké je tvůj sen?“

„Můj sen?“

„Co děláš?“

„Takže patříš k těm snilkům, co berou jako samozřejmost, že bych si měla plnit své sny. Asi tě zklamu. Nemám žádný bláznivý ambice, za který by stálo za to bojovat. Studuju marketing a řízení podniku, stejně jako Dean.“

„Vás po narození chirurgicky oddělili, ne?“

„Nezačíněj s tím zase. Je to prostý – můj táta je majitelem jedný z nejznámějších nábytkářských firem v Londýně. Vyrábí hlavně skříně, na výběr jsou rozmanité materiály i designy. . .“

„Snažíš se mi jednu prodat?“

Zasmála jsem se a znovu se napila piva.

„Snažím se ti vysvětlit, proč studuju zrovna tenhle obor. Kromě toho mě baví. Představa, že řídím podnik, mě vždy lákala.“

„A Dean?“

„Už jsem ti říkala, že naši rodiče se přátelí. Bylo jasné, že po státnicích nastoupí do rodinný firmy.“

Lehce svrátil obočí. Jen na vteřinku, ale byla tam: vráska značící pochybnost, rozladění. Pak se mu do tváře vrátil obvyklý úsměv – ten, při němž se mi tajil dech (to když jsem se na něj dívala příliš dlouho a včas neodvrátila zrak, abych se mohla nadechnout). Na zemi vedle talířů stála láhev piva, vzal ji a jedním lokem dopil. Pak se bezstarostně natáhl na postel, položil si ruku pod hlavu a upřel na mě zrak.

„Kolik ti je, Ginger?“

„Dvacet jedna. Minulej měsíc jsem měla narozeniny.“

Náhle zvažněl a pak mi sevřel zápěstí a jemně mě přitáhl k sobě. Nechala jsem se. Položila jsem si hlavu na polštář vedle něj a v tu chvíli jsem uviděla, co

mi chtěl ukázat. Na zkoseném stropě podkroví se vyjímalo kruhové dřevěné okno, jaké bývá na lodích nebo v pohádkách. Bylo přesně nad námi a skrze sklo na nás shlížel měsíc. Přeběhl mi mráz po zádech, protože jsem věděla, že ten okamžik je důležitý, ačkoli jsem ještě nevěděla proč. Zhluboka jsem se nadechla. Jednou, dvakrát, třikrát. Hudba se stále vznášela ve vzduchu jako kulisa. Konečně mi uvolnil zápěstí, ale vzápětí mi položil dlaň na ruku. Palcem mi kroužil po kůži a přejížděl po žilách, jako by mu tahle činnost přinášela zvláštní potěšení.

Pak zhasnul světlo.

Cítila jsem, jak se propadám do lůžka.

Cítila jsem, že okolní svět pozbyl důležitosti. Protože uprostřed všeho byl on. A já. My. Nesrozumitelná písnička ve francouzštině. Okno do nebe. Pocit, že mi je fajn, že mám plíce naplněné vzduchem. Ten pocit.

Zavřela jsem oči a soustředila se na bríška prstů, která mi přejížděla po kůži.

„Rhysi,“ zašeptala jsem do tmy.

„Poslouchám.“ Zhluboka si povzdechl.

„Bude to znít jako šílenost, vím, že jsme se poznali teprve před pár hodinami a nedává to smysl, ale slibuju ti, že na tebe nezapomenu. Že i když uběhne spousta let, pořád budu vzpomínat na tebe i na tuhle neplánovanou noc.“

Ve tmě jsem ho neviděla, ale vytušila jsem, že se usmívá.

„Dobře. A já doufám, že až budeš za pár let vzpomínat na tuhle chvíli, všechny tvoje sny budou splněny.“

Zacpala jsem si dlaní pusy.

„Nesměj se, buď tak hodná. No tak, Ginger, myslel jsem to vážně, hlubokomyšlně, jako takoví ti intelektuálové, co zvaní nesmysly, ale v jejich podání zní důležitě.“

„Promiň, máš pravdu.“

„To si piš, že mám. Jednoho krásného dne zmizí pocit, že se schováváš před ostatními, víš? Kdy se prostě budeš cítit sama sebou, nic víc. Zdá se to jednoduchý, ale vůbec to tak není. A vím, že lidi kolem tebe budí respekt, ale myslí na to, že jsou to jen obyčejní smrtelníci tady na Zemi, na rozdíl od nás,“ vtipkoval.

„A kde jsme my?“

Odmlčel se a díval se na okno.

„My jsme na Měsíci.“

„To zní hezky.“

„Je to pravda. Nemáš zrovna teď ten pocit?“

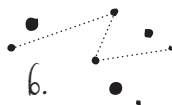
„Ano,“ přiznala jsem tiše. „Mám pocit, že jsem na Měsíci . . .“

„Spí už, Zázvorová Sušenko.“

„Nech si toho, Rhysi.“

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

RHYS

Rozednívalo se a střešním oknem pronikalo dovnitř slunce a osvětlovalo Gingerinu tvář. Na tomhle bytě, který jsem poslední dva měsíce nazýval domovem, se mi nejvíc líbilo právě to kulaté okno, ale ne nadlouho, protože jsem věděl, že co nevidět si zase sbalím kufry – představa, že zůstanu na jednom místě, zatímco svět se točí, mě děsila.

Ale v tu chvíli ne.

V tu chvíli jsem si pomyslel, že bych chtěl ležet vedle Ginger mnohem déle. Z jejího těla sálalo teplo, byla schoulená a křečovitě se mě držela za triko, jako by se bála, že uprostřed noci zmizím.

Nervózně jsem polkl, protože od té doby, co jsem se s ní potkal u automatu na jízdenky, jsem měl rozličné pocity. Ale hezké, jako třeba něhu. Zvědavost. Touhu.

Měla trochu širší a zaoblený nos, pootevřené rty a dýchala klidně, ale hlasitě. Gumička culíku jí spadla, takže měla zašmodrchané vlasy. Zašmodrchané jako ona sama. Když jsem jí poprvé řekl, že mi přijde komplikovaná, rozbřečela se, ale ne lítostí. Myslím, že jsem začínal chápat proč. Možná jsem byl prvním člověkem, který se zamyslel nad tím, že Ginger není tak jednoduchá, jak se na první pohled zdá. Že to není holka s věčným úsměvem na rtech, která se vždy snaží vyhovět ostatním. Přesně naopak. Byla to holka, která v sobě dusí obavy. Hromadí touhy. Která musí vynaložit úsilí, aby se podívala do zrcadla a shledala sama sebe.

Hrozně se mi líbila. I když byla komplikovaná.

Jenže se musela vydat svou cestou a já zase tou svou.

Chtěl jsem vstát, opatrně, abych ji nevzbudil, ale marně. Posunul jsem se sotva o pár centimetrů a už rozespale zamžourala.

„Kolik je hodin?“ Její hlas zněl jako mňoukání kotěte.

„Osm. Zůstaň ještě pár minut.“

Vstal jsem a usmál se, když se znovu stočila do klubíčka. Zapnul jsem překapávač na kávu a šel si dát sprchu. Když jsem vyšel z koupelny s osuškou omotanou kolem pasu (zapomněl jsem si s sebou vzít čisté prádlo), rozcuhaná Ginger už seděla na posteli a očima přejížděla po mém polonahém těle. Sakra. Měl jsem na ni chuť. Měl jsem na ni strašnou chuť! Zhluboka jsem se nadechl. V duchu jsem si přál, aby se bývala nikdy nerozešla s tím blbcem, aby za chvíli neodletěla do ciziny a abych ji býval poznal jindy, jinde, za jiných okolností...

„Kafé už je skoro hotový. Chceš si dát sprchu?“

„Stihnu to?“ zeptala se a já přikývl. „Tak dobře.“

„Máš v batohu náhradní oblečení?“

„Jen spodní prádlo. A kreky.“

„Prozíravá holka.“

Otevřel jsem miniaturní skříň, v níž jsem měl uložené všechno oblečení, sáhl po nejmenší mikině a hodil ji Ginger. Váhavě se na mě podívala.

„Nebudu ti ji moct vrátit.“

„S tím jsem počítal.“

„Fajn. Díky, Rhysi.“

Zmizela v koupelně, pustila teplou vodu a potrubí začalo hučet. Poslouchal jsem ten zvuk a oblékal se. Chtěl jsem být s ní ve sprše. Chtěl jsem... nevím, líbat její kůži. Zjistit, jak chutná. Zavrtěl jsem hlavou. Přemýšlel jsem nad blbostmi.

Zapnul jsem si džínu a bos šel do kuchyně. Nalil jsem do dvou hrnků kafe s mlékem a nachystal dvě čokoládové rolky, co mi zbyly od včerejška, kdyby Ginger chtěla před odletem něco sníst. Chvíli trvalo, než vyšla z koupelny, oblečená do stejných džín a mé mikiny.

„Myslím, že jsem ti doteď nepoděkovala za všechno...“

„Ale poděkovala,“ přerušil jsem ji. „Dáš si kafe?“

Potěšeně se na mě podívala a přikývla. Společně jsme snídali ponořeni do příjemného ticha, které pokračovalo i cestou autobusem, protože jsem se rozhodl doprovodit Ginger na letiště. Teprve tam, když nás obklopili lidé, kteří odlétali nebo přilétali, ozývalo se hlášení z reproduktorů a došli jsme před první bezpečnostní kontrolu, jsem si uvědomil, že je všechno skutečné. Stál jsem tam, loučil se s holkou, kterou jsem poznal před pár hodinami... a měl jsem knedlík v krku a nechtěl přemýšlet proč.

Podal jsem Ginger batoh a ona si jej hodila na záda. Chvilku trvalo, než vzhledla od země a podívala se na mě.

„Takže tohle je loučení?“

„Ano,“ řekla. Jenže já se loučit nechtěl, sakra!

Naše oči se střetly na tak dlouho, že se okolní svět rozpil do ztracena. Pozoroval jsem ji. Je to úplně normální holka, snažil jsem se přesvědčit sám sebe. Není to nejhezčí holka, kterou jsem kdy poznal, ani nejzábavnější, ani nejláznivější, ani nej... nevím co. Neprožili jsme spolu ani nic mimořádně významného. Neměl jsem s ní nejlepší sex svého života ani mi neporadila, na jakou víru se obrátit, abych našel vnitřní mír. Ale to bylo jedno. Protože pro mě byla Ginger *jiná* od prvního okamžiku a basta. Nešlo nevnímat, že mi srdce silně, rytmicky buší, jako písnička, která volala po složení.

Zatraceně. Kašlu na všechno.

Chtěl jsem ji políbit. Chystal jsem se ji políbit.

„Rhysi...“ špitla.

Polkl jsem. „Poslouchám.“

„Děkuju za dnešní noc.“

„Přestaň to opakovat.“

„Pro mě byla vážně skvělá.“

„Sakra, Ginger.“

„Musím jít.“

„Kéž bys nemusela.“

„Hm,“ zaváhala. „Byla to fakt velká sranda.“

„Sranda...“ zopakoval jsem celý nesvůj.

Houby! Bylo to skutečné, autentické.

Napjatě jsem se na ni díval a nevěděl, co říct.

A najednou byla slova jednoduše nadbytečná, protože Ginger si stoupla na špičky, objala mě, jako kdybychom byli dávní přátelé, co se právě loučí, něžně mě políbila na tvář a pak lehce ucukla.

„Sbohem, Rhysi.“

„Dávej na sebe pozor.“

Přikývla, otočila se ke mně zády a zaměřila k bezpečnostní kontrole. V tu chvíli už jsem se správně měl taky otočit na patě, jít pryč a ztratit se mezi lidmi. Ale neudělal jsem to. Zůstal jsem tam stát s rukama v kapsách a sledoval její zacuchané vlasy (ráno jsem nenašel žádný slušný hřeben) a zkrabacenou mikinu na zádech (byla jí velká).

Ginger právě pokládala box s batohem uvnitř na pás, aby mohl projet skenerem, když vtom se znovu otočila mým směrem a zatvářila se překvapeně, že tam pořád stojím. A v tu chvíli jsem to věděl. Věděl jsem, že udělá nějakou

šílenost. A taky že udělala – začala pokřikovat na cestující, jestli někdo z nich nemá propisku.

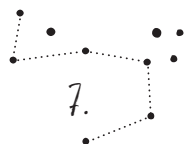
Stiskl jsem rty, abych potlačil smích.

Lidé sledovali, jak kličkuje ve frontě a přibíhá ke mně s propiskou v ruce. Byla tak nervózní... Tak krásná.

„Vím, že si budeš myslet, že jsem praštěná, ale... ale... prostě jestli se někdy budeš nudit nebo pozorovat nebe tím svým oknem a nebudeš vědět, co dělat, napiš mi.“

A zatímco ze sebe chrlila všechna ta slova, popadla mě za ruku a načmárala mi na kůži písmena, z nichž vyplynula e-mailová adresa. Znovu jsem dostal chuť ji políbit, ale místo toho jsem se na ni jen díval. Prošla bezpečnostní kontrolou a nadobro jsem ji ztratil z dohledu.

Ani nevím, kolikrát za život jsem se ptal sám sebe, co by se stalo, kdybych se ji ten den na letišti odvážil políbit. Jaké by byly naše životy? Změnilo by se něco? To *kdyby* plně otazníků mě pořád doprovázelo. I ona. Naše – její a moje – cesty se střetly, a přestože tady v Paříži neměly pokračovat stejným směrem, znamenalo toto střetnutí začátek mnohem delší cesty: odbočili jsme totiž na Měsíc.

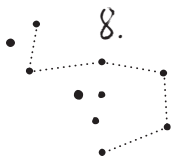

GINGER

Když jsem seděla v odletové hale a pozorovala letadla, která se chystala odlepit od vzletové dráhy, pomyslela jsem si, že bych měla být smutná. Správně se mi mělo stýskat po Deanovi a měla jsem pořád myslet na to, proč se se mnou rozešel a co teď bude s mým životem. Ale nebylo to tak. Jediné, na co jsem se dokázala soustředit, byly všechny maličkosti, které jsem se za těch pár hodin dozvěděla o Rhysovi, a snažila jsem se je zapamatovat. Vybavovala jsem si každý dotek. Jeho chrchlavý hlas. Vybavovala jsem si, jak se na mě díval. A jak se mu kolem očí dělaly vějířky vrásek, když se smál. Jak mě zašimralo v břiše, když mi palcem přejížděl po žílnách, jako kdyby přes kůži poslouchal můj tep. Vybavovala jsem si měsíc, který byl vidět z okna jeho bytu. My dva na Měsíci.

Je možné se do někoho zamilovat během pár hodin?

Je možné na něj během pár dalších hodin zapomenout?

Od: Rhys Baker

Komu: Ginger Daviesová

Předmět: (bez předmětu)

Pořádně nevím, jak začít... Chtěl jsem jen vědět, jak se máš, a taky ti napsat, že inkoust propisky vůbec nešel smýt. Pustil až po několika dnech. Vážně, když jsem se vracel z letiště domů, dával jsem si pozor, aby se nerozmazal nebo tak, ale nebylo třeba. Myslím, že byl fakt permanentní. Je vidět, že ne každá reklama je klamavá.

Prostě doufám, že se máš dobře, Zázvorová Sušenko.

Od: Ginger Daviesová

Komu: Rhys Baker

Předmět: Nejsem blázen?

Vzhledem k tomu, že jsem domů do Londýna přiletěla už před čtyřmi dny, jsem si začínala myslet, že nenapišeš. Pochopila bych to, protože když jsem k tobě běžela a mířila na tebe propiskou, jako kdyby to byl nůž, nejspíš tě napadlo, že jsem taková ta typická pomatená holka z letiště, které po zhlédnutí tolika filmů narostlo sebevědomí. Jenže... nevím, najednou mi došlo, že už dlouho jsem nepoznala nikoho, s kým by mi bylo tak fajn jako s tebou, a že by mi bylo líto, kdybych o tobě víckrát neslyšela. A myslela jsem na všechny věci, na které jsem se tě nestačila zeptat, a taky na všechno, co jsme si nestihli říct a... zbytek už znáš. Jsem podle tebe blázen?

P.S. Zázvorovou Sušenku přejdu mlčením.

Od: Rhys Baker

Komu: Ginger Daviesová

Předmět: Nejsi blázen?

Ne, vážně nejsi blázen. Můžeme si občas psát e-maily. Přátelít se. Nenapínej mě, na které věci ses mě nestačila zeptat?

Mimochodem, viděla ses s Deanem? Jak se cítíš?

Od: Giner Daviesová

Komu: Rhys Baker

Předmět: RE: Nejsi blázen

Ano, viděla. Setkáváme se totiž skoro na všech přednáškách, kromě dvou volitelných předmětů. Já ti to neřekla? Navíc společně pracujeme na jednom projektu. Bezva, co? Bude to peklo. Alespoň už jsem zpátky na koleji, v bezpečí svého pokoje a daleko od našich. Umíš si představit, jak vzali zprávu o našem rozchodu. Nejdřív špatně. Pak mi táta k mému překvapení řekl, že *většina chlapů si chce trochu užít, než se usadí*. Víš co, Rhysi? Myslím, že bys na mě byl pyšný, protože kdykoli jindy bych v sobě dusila zlost, ale tentokrát ne. Vzpomněla jsem si, jak jsme se bavili o tom, že je těžké být sám sebou, a ani si neumíš představit tátův užaslý výraz, když jsem na něj zakřičela, že to, co právě řekl, je pitomé a šovinistické.

Jsem si vědoma toho, že moc mluvím i moc píšu.

A co se týče věcí, na které jsem se tě nestihla zeptat... vlastně jsem se tě nezeptala na nic. Nic o tobě nevím, Rhysi.

Od: Rhys Baker

Komu: Ginger Daviesová

Předmět: RE: RE: Nejsi blázen

Ano, jsem na tebe pyšný. A máš pravdu, bylo to pitomé. Víš, co si myslím? Myslím si, že by sis taky měla trochu užívat, zkoušet nové věci a zažívat dobrodružství, Ginger. Nikdy tě to nenapadlo? Dobře, na něco se tě zeptám. Jdu na to: s kolika kluky jsi spala? Nebo s holkami. (Skoro vidím, jak se červenáš.)

Od: Ginger Daviesová

Komu: Rhys Baker

Předmět: Jsi fakt blbeček

Já jsem se nečervenala a ty jsi vážně blbeček, abys věděl. Teď, když jsme si ujasnili tenhle veledůležitý bod, odpovím ti, že je to přesně tak, jak tušíš: spala jsem jen s Deanem. Co jsi čekal? Začali jsme spolu chodit, když mi bylo šestnáct. Ani jsem se... dobře, ani jsem se s jiným klukem nelíbala.

A je to venku. A nejhorší je, že nevím, jestli to někdy dokážu. Chtěla bych říct, že ano. Ale ne. Rozumíš mi?

Od: Rhys Baker

Komu: Ginger Daviesová

Předmět: RE: Jsi fakt blbeček

Beru, že jsem blbeček. A ne, nerozumím ti, ledaže by někdo vynalezl přístroj, který by uměl přeložit *absolutně nesmyslné pocity*. Co pro tebe znamená *ano, ale ne*? Trochu zmatek, ne? Teď jsi nohama pevně na zemi.

Od: Ginger Daviesová

Komu: Rhys Baker

Předmět: RE: RE: Jsi fakt blbeček

Nechápu, co myslíš tím *teď jsi nohama pevně na zemi*.

Co se týče dobrodružství, nevím, Rhysi. Na jednu stranu chci. Chci mít pocit svobody... Nikdy sis nepřál být někým, kým být nemůžeš? Já ano. Třeba bych se chtěla nestydět za svoje tělo. Občas totiž pociťuju ostych. Nesměj se. Víím, že se směješ. Mám na mysli, že bych se chtěla nestydět jako takové ty holky, co chodí bez podprsenky a je jim to jedno nebo se bez rozpaků opalují nahoře bez nebo si na sebe vezmou oblíbený kousek oblečení, i když vědí, že jim vůbec nesluší. Není to úžasné? Dělat, co se ti zachce, a neřešit to? Musí to být osvobozující. Ohledně seznamování... nevím.

Ty se s někým stýkáš? Na to jsem se tě zatím nezeptala.

Je v tvém životě někdo, kdo pro tebe znamená něco víc?

Od: Rhys Baker

Komu: Ginger Daviesová

Předmět: RE: RE: RE: Jsi fakt blbeček

Ne, nikdo takový není. Ale s jinými lidmi se stýkám. Seznamuju se s holkami a vždycky si to parádně užijeme. Měla bys to taky zkusit, Ginger. Nemusíš do smrti čekat, až se Dean vybouří a vrátí se k tobě.

A proč bys nemohla být jako ty holky, o kterých jsi mluvila?

Já velice podporuju nenošení podprsenky.

A ještě víc opalování se nahoře bez. To si piš.

Od: Ginger Daviesová

Komu: Rhys Baker